

Jézus Krisztus feltámadt – amint megmondta (Mt 28,6). Sokaknak megmondta. Hallották a tanítványai (Mt 16,21), a tizenkettő és mások is, akik nem voltak a tanítványai (Jn 10,18); még az ellenségei is hallottak róla, hogy Ő ezt előre megmondta (Mt 27,63). Angyalok hirdették, hogy feltámadt; asszonyok adták tovább. Péter és János megnézte a sírt, Péter csodálkozott (Lk 24,12), János „látott és hitt” (Jn 20,8). Mégis nehezen terjed az örömhír a tanítványok között.

A két emmausi tanítvány nem a tizenkettő közül volt, de ők is tudhattak a feltámadás ígértéről. Mégis kimarad a gondolataikból, az életükből. „Pedig mi azt reméltük...”, de mivel Jézus meghalt, már nem reménykednek semmiben. Ezért hagyják ott Jeruzsálemet. A tizenegy és velük mások együtt maradnak (33. v.), de ők is félnek.

Ez a félelem és reménytelenség amiatt van, hogy nem hisznek. Ha hinnének, minden pillanatban számítanának rá, hogy egyszer csak megjelenik a feltámadott Jézus. De Ő mindig váratlanul jelenik meg, a tizenegyek is, az emmausiaknak is.

A két tanítvány róla beszélget – hit és remény nélkül. Az, hogy Jézus odamegy hozzájuk, nem törvényszerű – hanem „kegyelemszerű”. Hinniük kellett volna az Ő ígértének és a régebbi írásoknak is, kételkedni bűn volt (az első ember első bűne is a kételkedés volt). De Ő meghalt a bűneinkért, és feltámadva megkeresi a bűnöst.

Nem ismerik meg. Nincs szó arról, hogy más lett volna a külseje. A tanítványok látása volt akadályozva, nem értjük, hogyan. Talán Jézus azt akarta, hogy a „lényegről” ismerjék meg Őt: nem az arcáról (hogy ne test szerint ismerjék, 2Kor 5,16), még csak nem is a tanításáról, hanem a „kenyér megtöréséről”. Ő az Úr, Ő ül a főhelyen, Ő ad nekünk mindent, és nem mi látjuk vendégül Őt.

„Miről beszélgettek, miért vagytok szomorúak?” – El kell mondaniuk, hogy mit láttak (ki volt Jézus, hogyan halt meg) és mit hallottak – azt, hogy feltámadt. Ki kell derülnie, hogy „balgák és rest a szívük”. Ez rólunk is kiderülhet: valami meg van írva az Igében, általánosságban el is fogadjuk, de amikor minket érint, nekünk szólna személyesen, akkor nem vesszük komolyan. Félünk elhinni, hogy éppen arra a helyzetre vonatkozik, amiben vagyunk. Megvigasztalna, vezetne, mutatná, hogy merre van nyitott ajtó és merre nincs. Megítélne, elmondaná, hogy miben tértem le az útról. Bizonyosságot tesz Krisztus feltámadásáról, annak az erejéről a hívó életében – de rest a szívünk arra, hogy „megismerjük feltámadásának erejét” (Fil 3,10), és mi is új életben járjunk (Róm 6,4).

Jézus is arra mutat rá, ami meg van írva az Igében. „Ezt kellett elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie.” Vagyis amit láttak, az az Írás beteljesedése. Ami történt, az nem a gonosz győzelme, hanem Isten akarata: nemcsak Jézus Krisztus halála, hanem az is, hogy feltámadjon, mert a kettő összetartozik, a kettő együtt teljesíti be Isten akaratát (Ézs 53,10).

Ettől valóban „hevül a szívünk”, mert örömhír az, hogy Isten a győztes, és nem a halálé az utolsó szó. De Krisztus ennél többet akar adni: nem átmeneti lelkesedést, hanem örök bizonyosságot. Lássák meg, ismerjék fel – és mi is – hogy amikor az evangélium hangzik, akkor Ő van jelen.

Krisztus felismerése (megismerése) megfordít. Előtte elhagyták Jeruzsálemet – nem kívánták látni Jézus halálának a helyét és semmit, ami arra emlékeztette őket; a többi tanítványt sem. Utána visszamennék oda – mert Jézus Krisztus feltámadt, és az Ő halála helyének a látványa sem kell, hogy elszomorítsa őket. – Előtte a haláláról beszéltek, és „biztosan tudták”, hogy nincs remény. Utána a feltámadásáról beszélnek, bizonyossággal.

Az ember élete vagy a halálról, vagy a feltámadásról beszél. Bennünk, akik hiszünk a feltámadott Krisztusban, Ő él. Akiben nem él, az csak a halálról tud beszélni: az a vége mindennek. Akiben Krisztus él, az a feltámadásról tud szólni. Kell, hogy hallják mások – hitetlenek is – hogy hiszek benne: azért élek úgy, azért vannak olyan céljaim, amilyenek, mert a bennem élő Krisztus „tanított meg”, hogy arra törekedjek, amire Ő törekszik, annak örüljek, aminek Ő örül. És hogy ennek – és egyedül ennek – nem a halál a vége, hanem a feltámadás. Az emmausi tanítványok szeme elől eltűnt Jézus; amikor feltámadunk, már nem fog eltűnni. Most mi sem láthatjuk Őt, de közösségünk van vele. Ez a közösség marad meg nekünk akkor is, amikor majd újra látjuk.

„Az Isten országa nem úgy jön el, hogy az ember jelekből következtethetne rá. Azt sem mondhatják: Íme, itt, vagy íme, ott van! – Mert az Isten országa közöttetek van!”

Lk 17,20b–21